

GEWIKT & GEWOGEN

Tussen liefhebben en loslaten

Gebeurtenis: *Vader & Zoon* **Spel:** Joop en Mads Wittermans **Regie:** Liesbeth Coltof.

Productie: Tryater en Theater Producties Wittermans. **Gezien:** vrijdagavond in het Tryatergebouw te Leeuwarden **Belangstelling:** Première, volle zaal **Nog te zien:** tournee t/m 18 december.

★★★★☆

In smoking, in stijl word je welkom geheten door vader en zoon Wittermans. Maar de knipoog naar fictie is al tastbaar aan het begin van de voorstelling *Vader & Zoon*. Een 2.0-versie, want 23 jaar geleden speelde het tweetal een voorstelling met hetzelfde thema.

Toen gebeurde dat onder leiding van de veel te vroeg gestorven Matthijs Rümke. Nu tekent Liesbeth Coltof voor de regie.

Zeven schrijvers kregen de opdracht een tekst te schrijven en dat levert een kleurrijke, levendige collage op die toch een consistent geheel vormt, mede door de hand

van dramaturg Jan Veldman en de speelse aanpak van Coltof.

Binnen het (huiskamer)decor in het decor worden herinneringen opgehaald, verwijten gemaakt, het ouder worden besproken en ja, ook de liefde en het respect voor elkaar gedeeld.

Het hoofdthema van de avond is eigenlijk: het laveren tussen liefhebben en loslaten. Er wordt daarbij een verrukkelijk spel gespeeld met fictie en realiteit, met toneel en werkelijkheid.

In anderhalf uur leren we de twee mannen kennen: de Zoon, zelf vader, zit tegen een midlifecrisis aan, hij lijkt zich aan de maatschappij te hebben aangepast. De Vader, inmiddels opa, verzet zich als een anarchist tegen de wetten van ouderdom en dood. Hoe verschillend ook, je sluit beide mannen in het hart, zelfs al dansen ze van je weg in de slotscène.

Dat is te danken aan het sterke spel van de twee acteurs. Joop weet

binnen een zekere rauwheid altijd iets sprankelends te doseren en daarmee heeft hij de lach aan zijn kont hangen. Mads is hoekiger, ook rationeler, maar weet als zoon en tegenstrever zeker te overtuigen.

De vormentaal van Colthof is licht. Een Blues Brother-act komt voorbij, maar ook Mads in het kostuum van de Kleine Zeemeermin zorgt voor hilariteit. En wat te denken van een bokswedstrijd en de daaropvolgende Ik-speel-dood-scène. De voorstelling mag qua muzikaliteit nog wel wat winnen. De agressieve ruziescènes doen soms de lichte toetsen verbleken en dat is jammer.

Maar verder niets dan lof voor dit gelaagde toneelminiatuur. Waarover je na afloop nog glimlachend kunt napraten, want de ernstige thema's van de voorstelling leveren daar genoeg sprankelend 'fijnstof' voor op.

GOOITSEN EENLING

Joop en Mads Wittermans zijn en spelen vader en zoon in de gelijknamige voorstelling.

FOTO HOGE NOORDEN/JACOB VAN ESSEN